Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Temmuz 2018
Sayı: 241

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

24 Haziran seçim sonuçları da yeni sistem de emekçilerin sorunlarına çözüm yolu açmayacak

Yeni sistemin ilk seçimi, Erdoğan'ın kendisi ve partisi AKP'nin zaferiyle sonuçlandı. Hem Erdoğan hem de partisi oy kaybetse de seçim sonuçları, erken seçime gitme kararının doğruluğunu gösteriyor. Yıpranma sürecine giren Erdoğan, partisinin yamağı durumundaki MHP liderinin ağzından erken seçim kararını açıklamıştı. Bu kararın alınma nedeni seçimin zamanında yapılması durumunda, iktidarın elden gitme ihtimalinin her geçen gün artmasıydı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Erdoğan, iktidarı kaybetme tehlikesinden şimdilik kurtulmuş gözüküyor ama onu bu yola sokan nedenler hala yerli yerinde duruyor. En temel ihtiyaç maddelerinde fiyat artışları, dövizin ve faizin tırmanışı biçiminde her gün karşılaştığımız ekonomik kriz ve Ortadoğu'daki sorunların hiç biri çözülmedi.

Erdoğan yeni sistemle yani kendi elinde topladığı iktidarında, hemen çözüm bulmayı vaat etti. Milyonlar da geçmişteki AKP iktidarları döneminde yaşadıkları iyileşmeleri göz önünde bulundurarak bu vaade ikna oldu, oy verdi.

Oysa iktidar, OHAL ilanından beri çok hızlı, hesap vermeden, acımasız kararlar alıyor zaten. Erdoğan, kaç kez patronlara OHAL'i işçi grevlerini yasaklamak için kullandığını söyledi. Hatta seçim döneminde bile grev yasaklandı; böylece işçilerin patronlardan daha fazla zam alıp yaşam şartlarını korumaları veya iyileştirmelerine engel olundu.

İktidarın yapmak isteyip sistem nedeniyle yapamadığı hiçbir şey yoktu, yeni sistemde de böyle olacak. Sadece sistemi değil, kanunları da takmıyorlar. En basitinden yasak olmasına rağmen cep telefonlarına seçim SMS'leri defalarca gönderildi; hem yasağı uygulaması gereken içişleri bakanı tarafından.

O halde Erdoğan, hangi sihirli kararı alacak ki tüm sorunlara çözüm bulacak? Erdoğan'ın sorunu ne sistem ne milletvekili sayısı ne de seçimle çözülebilecek bir sorun. Bu düzen içinde kaldıkça, milyonlarca işçinin, ücretlinin, küçük esnafın yaşamını yoksullaştırmadan ekonomik krize çözüm bulamaz; emperyalist güçler arasındaki çekişme sona ermedikçe Ortadoğu'daki sorunları da çözemez.

Erdoğan, milyonlara seslendi, oylarını aldı ama aslında bugüne kadar yaptığı gibi patronlara çalışmaya devam edecek. Dünyanın en çok ihale alan ve bu ihalelerden dünyada en çok kazanan, meşhur "beşli çete" patronlarına yaptığını diğer patronlara da yapmayı hedefliyor. Yeni havaalanından, kanaldan, otobanlardan, parklardan, kahvelerden bahsetmesi patronlara "size iş vereceğim", bu yolla kayıplarınızı telafi edeceğim demek.

Ancak burada bir sorun var; artık dünyada bol para devri bitti. Yurt dışından ucuza alının kredilerin geri ödenmesi lazım. Bütçede açık var, yeni para bulmak için bankalar, daha yüksek kazanç yani daha yüksek faiz istiyor. Böyle devam ederse, işçin, köylünün ürettiği zenginlik, iktidarın zor durumu karşısında zevkle elini ovuşturan bir avuç sermayedarın kasasına gidecek.

Bu süreci hep birlikte yaşayacağız; bu gidişi durdurmak ne Erdoğan'ın elinde ne İnce'nin ne de başka bir adayın. Çünkü hepsi bugünkü kâr düzeninin, patronlar düzeninin bir parçası. Bu gidiş, üç beş yılda bir şu veya bu partiye oy vermekle de durdurulamaz. Sadece milyonlarca emekçinin ortak çabasıyla durdurulabilir.

İktidarın otoriteleşmesinin, yozlaşmasının, yıpranmasının; muhalefetin kitleleri ikna edememesinin arkasındaki sorunlar, toplumdaki belirleyici güç olan emekçilerin doğrudan müdahalesi olmadan çözülemez. Türkiye işçi sınıfı, geçmişte böyle önemli müdahalelerde bulundu. Gelecekte de tek çözüm yolunun bu olacağına güvenimiz tamdır. (25.06.18)

Emekçinin Gündemi

Ekonomi nereye gidiyor?

Dış borçların ve bütçe açığının sürekli artması, enflayon ve dövizin tırmanışı; Türkiye'deki ekonomik krizin yansımaları.

Dış borçlar sürekli artıyor: Türkiye'nin brüt dış borç miktarı Mart 2018'de 466.7 milyar dolara yükseldi. Borçtaki büyük artışta Kamu Özel İşbirliği projelerinin payı önemli bir yer tutuyor. Bunların en büyükleri; üçüncü havaalanı, Avrasya tüneli ve şehir hastaneleri. Bu inşaatlar için hem inşaat şirketleri, hem onlara kredi veren özel bankalar hem de devlet adına kredi veren kamu bankaları dışarıdan borçlanıyor. Çünkü buraların yapımında ve işletilmesinde kullanılan malzeme ve araçların ağırlıklı kısmı, dışarıdan satın alınıyor.

Bir de şu var; AKP hükümeti tarafından çıkarılan bir kanunla özel sektör borçlarına devlet garanti oluyor. 2009'da 876 milyon dolar olan bu borç, şimdi 8.8 milyar dolara tırmandı.

Bu yolla yapılan işler, özellikle "beşli çete" denen şirketleri başta olmak üzere patronların kasalarını dolduruyor ama alınan paranın geri ödenmesi emekçilerin sırtına her geçen gün daha gazla yük getiriyor. Çünkü bu işler, harcandığı kadar kazanç getirmiyor. Örneğin Marmaray açıldığından beri inşaşatı yapan patrona yeteri kadar kazandırmadığı için devlet kasasından para deniyor. Bu nedenle iki kez zam gördü. Ancak tam bir kısır döngü var: Zam gördükçe kullanım düşüyor, kullanımı düştükçe fiyatı rttırılıyor. Şehir hastaneler için benzer durumvar. Açıldığı illerdeki devlet hastaneleri doktorsuz, malzemesiz bırakılıp, hastalar buraya yönlendiriliyor. Ancak emekçilerin satın alma gücü düştükçe, yeteri kadar kazandırmıyor.

İşte bu nedenle daha fazla borçlanmaya gidiliyor. Bu durumu çok iyi bilen uluslar arası bankalar, elerini ovuşturup daha yüksek faizle, daha ağık koşullarda para veriyor. Çünük brüt dış borç miktarının milli gelire oranı %52.9 olduğunu yani hem devletin hem de borcun %69'unun sahibi olan patronların paraya ne kadar muhtaç olduğunu çok iyi biliyorlar. Böylece hem döviz hem de faizi tırmanıyor. Bu nedenle hem patronlar hem de devlet ve belediyeler, mal ve hizmetlere zam yapıyor; enflasyon oluşuyor.

Ayrıca kârı arttırmak için emekçilerin ücretleri mümkün olduğu kadar düşük tutuluyor. Bunun sonucu tüketimin, hizmetlerin kullanımını azalttığı gibi emekçilerin yaşamlarını zorlaştırıyor.

Ekonomi bir kısır döngünün içine girdi; gittikçe dibe doğru ilerleyen bir kısır döngü.

Sonuçta "IMF'den kurtulmakla" övünen AKP iktidarı, 43 milyar dolar aldığı borcu, %655 arttırarak 325 milyar dolara çıkardı. Rakamlar, her şeyin borçla yapıldığını ama borcun geri ödenmediğini gösteriyor. Bu paranın bir kısmı yatırımlara gitti ama önemlı kısmı patronların kasalarına aktı. Şimdi bunun emekçilerin sırtından çıkarılması söz konusu.

İşte bu nedenle enflasyon %15'e tırmanmasına rağmen 5 milyon memur ve memur emeklisine %8, işçi emeklilerine yakın oranda zam veriliyor.

Ekonomik durum ve gidişatı özetlemek gerekirse hiç çekinmeden şunu söyleyebiliriz; para babalarının, devlet ve hükümetin zirvelerindekilerin yüksek kazançları ve servetleri giderek artarken, buna paralel olarak dış borçlar ve dış ticaret açıkları artıyor. Bedelini birileri ödüyor; düzen sürdükçe böyle devam edecek.

Şimdiden, yakında benzine, mazota, doğalgaza, elektrik ve suya zam geleceği söyleniyor! Yine bu zamlar temel olarak bizim cebimizden çıkacak. Tıpkı soğan fiyatlarının 5 liraya ve patates fiyatlarının 6 liraya çıktığında olduğu gibi. (04.07.18)

Flormar'da mücadele sürüyor

Flormar'ın Gebze'deki kozmetik fabrikasındaki işçilerin mücadelesi sürüyor. Petrol-İş'e üye oldukları için işten atılan ve direnişe geçen işçilerin mücadelesi 47 günü geride bıraktı.

Ağırlıklı olarak kadın işçilerin verdiği mücedele, kadın örgütleri başta olmak üzere sendikalardan ve başka derneklerden destek gördü. Kadın dernekleri, mücadeleye destek olmak amacıyla Flormar kozmetik ürünlerine boykot kampanyası başlattı. Mücadeledeki işçiler ziyaret edildi. Ve son olarak Flormarın bazı satış merkezlerinde protesto gösterileri yapıldı.

DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikası ve KESK İstanbul Kadın Meclisi de Flormar işçilerini ziyaret ederek dayanışmada bulundu.

Dayanışma ve tepikilerin dile getirlmesi tabi ki önemli. Ancak Flomar ve onun gibi diğer işyerlerinde sendika hakları için mücadele eden emekçilere verebileceğimiz en büyük destek; hep birlikte üretimden gelen gücümüzü kullanarak en doğal hakkımız olan istediğimiz sendikaya üye olma hakkını tüm işyerlerinde tartışmasız bir şekilde kabul ettirmektir. (03.08.18)

İşçiler hakları için bile mücadele etmek zorunda

Patronların ceplerini şişirdiği, siyasilerin mecliste eğelendiği bugünlerde bazı işçiler, yasal haklarını almak için mücade ediyor.

Antep, Süperpak işçileri grevde

Antep'de bulunan Avusturya merkezli bir şirkete bağlı MM Süperpak Ambalaj'ın İzmir, Karaman ve Antep'te bulunan, Selüloz-İş'in örgütlü olduğu üretim tesislerinde toplusözleşmede anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev devam ediyor.

On günden beri mücadelenin sürdüğü Antep'deki fabrika'da 80 civarında işçi çalışıyor. Sendikacılar; "net 370 lira zam alana kadar direnişi devam ettireceğiz" açıklaması yaptı. Patron ise zaman kazanmak için 4 Temmuz tarihinde görüşme teklifinde bulundu. İşçiler, kendileriyle görüşen gazeticilere "netice bizim lehimize sonuçlanana kadar grevimiz sürecek" dedir.

Bartın maden işçileri mücadelede

Bartın'ın Amasra ilçesinde HEMA'ya bağlı özel bir maden ocağında çalışan 70 madenci 3 aydır ücretlerini alamadıkları için madenden çıkmama kararı aldı.

İşçiler, "işimizi eskizsiz yapmamıza rağmen ücretlerimizi alamıyoruz" açıklaması yapıp her gün ölümle buru buruna çalıştıklarını söyleyip hakları olan ücretlerini ve diğer tüm hakları talep ettiler.

Büyük bir şirket olan HEMA yetkilisi tam bir pervasızlıkla, işçilerin yasa dışı eylem başlattıklarını ve bu nedenle işçilerin işten çıkarıldıklarını söyledi. Yani patrona göre maden işçileri hayatlarını tehlikeye atarak köle gibi çalışacaklar ve de ücretlerini alamadıklarında, uslu durup tepki göstermeyecekler! İşte patron mantığı buna derler.

Ereğli'de metal işçileri grevde

Zonguldak'ın Ereğli ilçesindeki Tat Çelik isimli fabrikada çalışan yaklaşık 480 işçi, toplu sözleşmede anlaşmaya varılamaması üzerine greve çıktı.

Türk Metal Şube Başkanına göre "19 maddeden oluşan ücret ve ücrete bağlı maddeler üzerinde anlaşmaya varılamadı." Yani patron işçilerin hakkını vermek istemiyor. Onun için önemli olan kasalarını tıka basa doldurmak. İşçilere normal bir yaşam sürdürebilecek bir ücret vermeye ne gerek var! (03.07.2018)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan; her devrin her işin adamı

Neredeyse tamamı iktidar çevresinin elindeki büyük medyada, uygulanmaya başlanacak olan yeni sistemin reklam tanıtımları yapılıyor. Ardından asker tarafından öldürülen “terörist” sayısı ve polis tarafından gözaltına alınan “FETÖ şüphelisi” sayısı açıklanıyor.

Siyasi ve sosyal ortam, Orwel'in 1984 romanındakine her geçen gün daha çok benziyor. Karar veren siyasetçi uygulayan asker ve polis; sanki başka kimse yok!

Erdoğan'ın “ustalık dönemi” işte böyle oldu, şimdi “yeni dönem” başlayacak, deniyor. Aslında yeni denenlerin bir kısmı fiilen uygulamadaydı, sadece kanunları olacak. Erdoğan ve AKP yöneticileri, hatta atadıkları valiler, daha alt düzeydeki bürokratlar bile kurallara göre değil, yukarıdan gelen yönlendirmeye göre hereket ediyor, keyfi kararlar alıyor ve uyguluyor.

Bunların hiç biri hakların korunması veya özgürlükler için değil, tamamı kısıtlamaları hedefliyor. Hepsine gerekçe olarak askerin ve polisin operasyonları gösteriliyor. Adeta savaş ortamı var; hem de iç savaş. Oysa bu ortamı bizzat Erdoğan ve AKP, Suriye siyasetiyle, Kürt açılımını bozarak, özgürlük isteyenleri düşman ilan ederek, adım adım oluşturdu. Şimdi de hakları kısıtlamak ve baskı için gerekçe gösteriliyor.

Bugünkü durum, bazı siyasi çevrelerin söylediği gibi Erdoğan'in kişisel diktatörlük heveslerinin ürünü değil. İktidarı bu siyasete yönlendiren maddi nedenler var. Tıpkı öncesinde açılım siyasetleri, demokratikleşme siyasetleri izleten maddi nedenler olduğu gibi.

Aynı Erdoğan'ın açılım siyaseti izlediği dönemde, görece ekonomik refahın olduğunu, burjuvazinin bundan yararlanarak büyüyüp dünya burjuvazisinin, çoğu yerde küçük bir taşeronu olsa da, bir parçasına dönüştüğünü hatırlamakta yarar var. Bunun sonucu olarak kasalarda biriken paranın bir kısmı burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda ulaşım, altyapı, bilişim, eğitim ve sağlık işlerine harcandı, kamu olanakları iyileştirildi, arttırıldı ve tüm bunlar kitlelere refah olarak yansıdı.

Bugün tam aksi bir ortam var. Üstelik burjuvazi, kendi kabahati fazla olmasa da, bağlı olduğu için dünya burjuvazisinin sorunlarını en derinden yaşıyor. Kasalarda biriken para azaldığı için hepsini kendine almak istiyor; toplumsal ihtiyaçlara giden miktarın kısıyor hatta kendi arasında da paylaşım kavgası var.

Bu durumu kendi taraftarları da söyledi: Eski bir ekonomi bürokratının, seçimden sonra NTV'deki işinden atılmasını Merkez Bankası eski başkanı Durmuş Yılmaz çok güzel açıkladı: “Sermaye sahibi Türk burjuvazisi hiç bir zaman demokrasidin yana tavır almadı. Sanıyorlar ki bir rakibin ortadan kaldırılması onların pazarını genişletecek. Küçük fırsatçılıkların bir gün kendilerini de yok edeceğini fark etmiyorlar.”

İşten atılan Mahfi Eğilmez de durumun farkında: “...aslında gerçek sorun bizde gerçek anlamda burjuvazinin olmayışıdır. Bizdeki burjuvazi, az sayıdaki istisnası hariç, esnaf burjuvazisinden ibarettir. Onun için bu dediğinizi fark etmeleri de kolay değildir.”

Bu iki insan, en zor durumlarında bile burjuvazinin en iyi elemanı. Hem somut durumlarını hem de karşı karşıya oldukları tehlikeyi haber veriyorlar. Burjuvaziye birbirlerini yiyerek güçlenmek amacıyla kendi içinde kavga yaparken, işçi sınıfı tarafından yok edilme tehlikesini hatırlatıyorlar.

İşte aksi yönde yapılan tüm reklamlara rağmen gerici ve baskıcı ortamın sürmesinin ve OHAL kalksa bile bu durumun sürecek olmasının maddi nedeni budur. Erdoğan, bir uçtan diğerine giderek, kısa sürede zig zaglar çizerek, dostluk siyasetinden düşmanlığa, açılımdan baskıya geçmeyi mümkün olduğu kadar sorunsuz hallederek, her ortamda burjuvaziye en iyi hizmeti verebildiğini, her yola geldiğini defalarca göstermiştir. Onu iktidarda tutan da esasen bu hizmetlerinin karşılğı olarak burjuvaziden aldığı destektir. (03.07.18)

Çocuk bedeni üzerinden politikacı hevesleri

Küçük Eylül'ün ve Leyla'nın öldürülmeden önce saldırıya uğradığının ortaya çıkması, çocuk öldürme ve cocuğa cinsel saldırı suçlarına yönelik tartışmaları yeniden başlattı.

Özellkle AKP ve MHP'li politikacılar, bu vahşeti istismar ederek gündemde kalmaya ve gerici fikirlerine taraftar toplamaya çalışıyor. 30 bin çocuk kayıpken, son bir yılda 13 bin çocuk saldırıya uğramışken, katillere af isteyen MHP'nin adalet istemesi tam iki yüzlülük.

İktidarın da dinci vakıflarda yaşanan cinsel saldırıların üstünü örttüğünü, saldırganların önüne siper olduğunu hatırlamak gerek.

Yeniden gündeme getirilen "idam, kimyasal hadım" gibi cezalar, aslında hiç bir sorunu çözmez. Her şeyden önce ceza, saldırı yaşandıktan sonra verilir. Oysa çocukların saldırıya uğramadan güvenli ve sağlıklı büyümesi gerek. Ancak bunun için tüm sosyal ortamın iyileştirilmesi gerekir. Politikacılar, böyle bir şey yapmayı düşünmez, en fukara, cahil kişi olacak şekilde bir suçlu bulup en ağır cezayı verip sözde "vicdan" rahatlatır.

Yeniden gündeme getirilen "kimyasal hadım" ilaçla cinsel dürtünün bastırılmasıdır. Saldırganların "cinsel isteğim nedeniyle yaptım" savunmalarından ötürü düşünülmüş ve bazı ülkelerde uygulanıyor. Ancak sorunu çözmüyor çünkü doktorların söylediği gibi dürtüyü bastırsa da kişinin "davranma biçimini" değiştirmiyor.

Ağırlıklı olarak erkekler, çocukları adeta kullanabilecekleri bir eşya gibi görüyor. Eski eşlerine veya boşanmak isteyen eşlerine karşı, cezalandırmak istediği birine karşı, alacağına karşı veya başka bir nedenle çocukların öldürüldüğü, saldırıya uğradığı bir çok olay oldu. İşte hiç bir cezalandırma yöntemi bu düşünme biçimini değiştirmiyor.

Hiç gündeme getirilmeyen önemli bir yön de saldırıya uğrayanların ve saldırganların ağırlıklı çoğunluğunun yoksul olması. Yoksul çocuklar korumasız olduğu gibi her şeyden mahrum kalan erkeklerin güçleri ancak onlara yetiyor. İşte bu ortam değişmediği sürece, toplumun çürümesinin bedelini ne yazık ki çocuklar ödemeye devam edecek. (02.07.18)

MHP yalanlarına devam...

Seçim sonuçlarına yönelik olarak en fazla MHP'nin yükselişine ilişkin yorumlar yapıldı. İktidar ortağı olduğundan bu yana MHP, hep böyle sürekli şişiriliyor ama fazla işe yaramıyor.

2105'teki 7 Haziran seçiminde AKP 18,9 milyon oyla 258 vekil çıkardı. Beş ay sonra yapılan 1 Kasım seçiminde 23 milyon oyla 317 vekil aldı. Son seçimde ise 21 milyon oyla 295 vekil kazanacak.

1 Kasım seçiminin yapılış ortamı biliniyor. Eğer bu seçim dikkate alınmazsa AKP'nin oyları 3 milyon civarında artmış görünüyor.

MHP ise 7 Haziran'da 7 milyon oyla 80 vekil çıkarmıştı. 1 Kasım'da oyları 5 milyona düştü ve 40 vekile indi. Söylendiğinin aksine, Kürt düşmanlığı ve savaş siyaseti sonucunda CHP'nin değil MHP'nin oyları AKP'ye gitmişti.

Bu seçimde MHP 5.6 milyon oy aldı, 49 vekili olacak. Vekil sayısındaki artış oydan değil, meclisteki vekil sayısının yüz kişi artmasından. Oydaki artış ise sosyal medyada gördüğümüz gibi seçmenlere kullandırılmayan oyların MHP'ye basılması gibi hilelerden. Her numaraya rağmen hiç de oy patlaması yapmadı, aksine oyunu neredeyse arttıramadı; herkesin kendi partisine oy verdiği 7 Haziran 2015 seçiminden çok daha az oy aldı.

MHP'nin oyunu korumasının en önemli nedeni AKP ile girdiği işbirliği sonucuda, iktidarın bugüne kadar sadece kendi çevresine dağıttığı olanaklardan faydalanma imkanının artmasıdır. MHP'li kadrolar koltuk sahibi olacak ve çevresi ihale alabilecek.

Aslında oy sayısını arttıran parti HDP'dir. Barajın altında kalması için yapılan bunca baskıya, tutuklamalara, sandık hilelerine rağmen MHP'yi geçti, üçüncü parti oldu.

Medyadaki MHP güzellemesinin nedeni, Erdoğan'ın AKP+MHP ile gerekli 301 sayısını geçerek mecliste kanun çıkarabilecek olmasıdır.

Belli ki Erdoğan, iktidarı için gerici milliyetçilere dayanmayı sürdürecek. Bununla birlikte pis siyasetleri onlara yükleyip kendini temiz gösterecek. (01.07.18)

ABD

Korumacılık mı, serbest ticaret mi?
İki tekerlekli araç üç kağıtçılığı

ABD başkanı Trump'ın, Avrupa'ya ihraç edilen motosikletlere vergi uygulanması kararı, Avrupa Birliği yöneticileri ve Harley Davidson müdürleri gib hem korumacılık taraftarları hem de karşıtları tarafından kullanılıyor.

Trump, ABD'de yapılacak seçimler için, kampanyasını şimdiden başlattı ve emekçileri korumak için gümrük duvarlarını kullanacağını duyurdu. Çok keskin sözlerinin ardından, Avrupa'dan gelen çelik ürünlerine vergi uygulanması gibi sembolik kararlardan bahsetti. Bu konuşmasında Trump, Paris'tekilerin değil onu seçen Pittsburg'daki halkın (Pittsburg ABD çelik sanayisinin merkezidir) çıkarlarını savunacağına vurgu yaptı.

Avrupa yetkilileri de, benzer sembolik cevaplarla karşılık vererek Burbon viskisi, yerfıstığı, tereyağı ve de Harley Davidson motorlarına vergi uygulanacağından söz ettiler.

Harley Davidson idarecileri devreye girerek, Avrupa Birliğindeki vergilerden kurtulmak için ABD'deki üretimlerinin bir kısmını başka ülkelere aktarılacağı tehdidinde bulundu. Trump, bu idarecilerin tutumundan dolayı çok şaşırdığını, sanayicilerin bu kadar kolay pes etmemesi ve biraz sabırlı olmaları gerektiği cevabını verdi.

Avrupa Birliği sözcüleri ve onları destekleyen basın, enine boyuna Trump'ın korumacılık siyasetinin iyi olmadığını açıklayıp, bu kararın ABD için de hiç iyi olmadığını anlatıyorlar.

Harley Davidson, ABD'den üretimi dışarıya taşıyıp istihdam azaltmasına gidecek ve üstelik şirketin New York borsasındaki hisseleri %6' değer kabetti.

Poker oyunundaki gibi korku salmaya çalışan tüm bu çevreler, hep işsizliği öne çıkarıyor. Ancak bu konuyla en çok ilgili olan emekçiler her şeyden önce, korumacılığı

savunanlar mı, yoksa serbest ticareti savunanlar mı haklı sorusunun tamamen anlamsız olduğunu anlamalı. Onlar için önemli olan, işçi sınıfının istihdamını, yaşam şartlarını, yani çıkarlarını kimin savunduğudur.

Harley Davidson idarecileri istihdamı koruma iddialarıyla, Kansas City'deki bir fabrikayı kapatıp Tayland'da yeni bir fabrika açmaya karar verdi. Patronlar, kazançlarıyla ilgili en küçük tehdit karşısında hemen üretimi başka ülkelere taşıma tehdi yapıyor ama hissedarlara verilen kazanç miktarını azaltmaktan hiç bir zaman söz etmiyorlar.

Korumacılığı savunan Donald Trump, hiç vicdanı olmayan tipik bir milyarder örneği. Emekçilere karşı sürekli savaşan, sosyal hakların baş düşmanı ve tüm kapitalistlerin destekleyicisi. İktidara geldiğinden beri emekçilerin durumu daha kötüye gidiyor ama milyarderlerin serveti devamlı büyüyor.

Avrupa Birliği yöneticileri Brüksel'de, Paris ve Berlin'de serbest ticaret kahramanı kesiliyor ama tüm Avrupa kıtasında yapılan kitlesel tensikatları desteklediler, ücretlerin düşürülmesini örgütlediler, işçi haklarının yok edilmesine katkıda bulundular ve emekçilerin yaşam şartlarını onlarca yıl geriye götürdüler.

Serbest ticareti savunan açıklamaları, Fransız ve Alman kapitalsileri temsilcilerinin örneğinde olduğu gibi, işlerine gelince korumacı önlemler almalarına ve gümrük duvarları çekmelerine engel olmadı.

Geçmişte ve şimdi yaptıkları gerçekten kim olduklarını gösteriyor; emekçi düşmanları. Bu dudum korumacılar ile serbest ticaret savunucuları arasındaki kavganın gerçekte ne olduğunu gösteriyor: Her yolu deneyip kitleleri, sömürü çarkına bağlamak. LO (29.06.2018)

Fransa

Sınır kapıları kapanıyor ve göçmenler sınır dışı ediliyor: **Kapitalizmin barbarlığına karşı çıkmalıyız**

Aquarius gemisinden sonra Alman Sınır Tanımayan Af Örgütü temsilcilerinin gemisi Lifeline, Libya açıklarında 230 göçmeni kurtardıktan sonra denizde durduruldu. İtalyan ve Malta hükümetleri geminin limanlarına yanaşmasını yasakladı. Herkese insanlık dersi veren Fransa da aynı tavrı aldı. Aaynı rezalet yaşanıyor: Cehennem şartlarını yaşayıp güç bela bir gemiye sığınan kadınlar, erkekler ve çocuklar, Avrupa kapılarının önünde tutsak.

İtalya'da, aşırı sağcı İçişleri bakanı Salvini göçmenleri kullanıp sert bir siyaset izliyor. Üstelik faşist Mussolini rejimi benzeri ırkçı yasalar uygulamaktan çekinmeyip, örneğin Romanları fişletiyor.

Fransa'da İçişleri bakanı Collomb, aşırı sağ gibi konuşup, "istilaya uğrayacağız" gibi laflar ediyor. Siyasi mülteci olabilmek için gerekli şartları zorlaştırıp, ülkedeki göçmenleri daha kolay yurt dışı etme yöntemleri uyguluyor.

Fransa'da göçmenler geçici kamplardan tıka basa dolu göç merkezlerine taşınarak sürünüyorlar. Buna rağmen Macron, Fransa'nın "üzerine düştüğünü" yaptığını açıklayıp, üzerlerine düşeni yapmadıkları ve göçmenleri kabul etmedikleri iddiasıyla Doğu Avrupa ülkelerini suçlayıp onlara mali ceza kesmemle tehdit etti. Fransa dünyanın en büyük beşinci ekonomik gücü olmasına rağmen sadece birkaç on bin göçmen kabul ediyor ve buna rağmen, göçmen karşıtı Macar ve Polonya hükümetlerine tehdit yağdırma hakkını kendinde buluyor!

Avrupa Birliği yöneticileri sürekli "dayanışmadan" söz ediyor. Savundukları toplum biçimi olsa gerek! Ancak iğrenç bir sürü çıkar hesabı yapıp mümkün olduğu kadar az göçmeni kabul edip büyük çoğunluğunu zengin Avrupa'nın dışında tutuyorlar. Bunun sonucunda yoksulluğa daha çok yoksulluk eklenecek, tıpkı on binlerce göçmenin sınır dışı edilip Nijer, Lübnan gibi ülkelere gönderilmesi gibi. Bu iki ülkede nüfusun altıda biri göçmenlerden oluşuyor.

Pazar günü yapılan Avrupa Birliği toplantısının hemen ardından Macron, "kendi değerlerimize karşı olan" çözümleri bir kenara koyduk deyip övünme cesaretinde bunundu. Büyük demokratlar diye geçinen bu yöneticiler, yıllardan beri Sudan'dan Libya'ya kadar bir sürü ülkeyi ve silahlı çeteyi sınırları koruyan taşeron olarak kullanıyor! Bu ülkelerde mali destek yoluyla kamplar kurduruyor; buralara sürülen göçmelere işkence, tecavüz, kölelik yöntemleri uygulanıyor. İşte bu durumdan ötürü, göçmenlerin elenme işlemlerinin ilk vardıkları Avrupa ülkelerindeki kamplarda yapılması neredeyse insani bir tutum olarak görülüyor!

Göçmenlere karşı uygulananlar, kapitalizmin barbarlığını gösteriyor. Roberto Saviano isimli bir yazar, bir yüzyıl sonra "denizin altındaki yüzlerce insan cesedi bunlunca, buralarda hangi savaşlar yaşandı sorusu sorulacak" diye yazdı.

Deniz yoluyla ülkelerinden kaçıp kurtulmaya çalışan ve boğulan göçmenlerin bazısı, büyük güçlerin suç ortağı olduğu katliamlardan kaçıyor. Diğerleri sefaletten kurtulmak için kaçıyor. İşte bu nedenle zengin ülke yöneticileri, onların attığı bombalardan, onların yol açtıkları sefaletten kaçan göçmenler arasında ayırım yapmaya çalışıyor!

Kapitalizm, kalkınmış ülkeler arasındaki mevcut ekonomik savaş dahil, sürekli savaş demek. Gittikçe daralan pazar çerçevesinde yapılan acımasız rekabet, kaçınılmaz olarak korumacılık siyasetlerini kamçılıyor. Korumacılık siyaseti emekçilere, bunu sizin çıkarlarınızı savunmak için yapıyoruz, diye anlatılsa da, aslında emekçiler bu siyasetin kurbanı. Gümrüklerde uygulanan vergiler, son aşamada emekçilerin satın aldığı ürünlere yansıyor ve böylece işçiler iki defa cezalandırılmış oluyor. Çünkü emekçiler, hem daha çok "rekabet" gerekçesiyle ve de tüketici olarak bedel ödüyor.

Kapitalistler arasındaki savaşın bedelini hem emekçiler hem de tüm kitleler ödüyor. Çıldırmış bu toplumun yarattığı mantığın ürünü olan, kitleleri birbirine düşürme tuzağına kanmayalım!

Macron, tüm dünyanın yoksulluğunu biz kabul edemeyiz diyerek; mevcut istihdam oranlarını, emeklilik aylıklarını koruyup yeni istihdam olanakları yaratamayız, ücretlere zam yapamayız benzeri yuvarlak laflar ediyor. Yani büyük burjuvazinin kârını güvence altına almak için bunlara mahkumuz demek istiyor.

Yoksullar arasında uygulamaya çalıştıkları savaşa karşı çıkmak, daha çok sömürülmeye ve zengin ülke emekçileri ile göçe zorlananlar arasında yaratmaya çalıştıkları düşmanlığa karşı çıkmaktır. LO (28.06.2018)

İtalya

Eski ve yeni uşaklar

İtalya'da genel seçimlerinden sonra popülist Beş Yıldız ile aşırı sağcı Kuzey Ligası arasında bir koalisyon hükümeti oluşturuldu ve şu anda İtalya'yı bu koalisyon yönetiyor.

Mart seçimlerinin ardından geçen bitmez bilmeyen süreyi tanımlamak için akla hayale gelen her türlü sıfat kullanıldı. Bu dönemde kalitesiz televizyon dizilerini anımsatan siyasi güçler, "değişim yapma" iddiasında bir hükümet oluşturdu. Ancak şimdiden bakanlık koltuklarını almak için her şeyi yapmaya hazır olduklarını şimdiden gösterdiler. Bu açıdan bakıldığında eskiye göre hiç bir değişiklik yok.

Cumhurbaşkanlığı açısından bakıldığında, P. Savona gibi bir bakanın atanması "Avrupa karşıtı" olarak algılandığı için "piyasaya" korku saçacağı düşünüldü. Mide bulandırıcı şekilde yüz binlerce göçmeni sınır dışı edeceğini açıkça söyleyen aşırı sağcı Salvini'nin İçişleri bakanı olmasına söylenecek laf bile bulunamadı. Göçmen kadın, erkek ve çocukların derin bir ümitsizliğe sürüklenmeleri borsayı hiç de etkilemeyeceği için onları kaderlerine terk edebiliriz!

Geçmişte İtalya'da temel sorunun "değişim güçleri" ile eski siyasi güçler arasında, yani merkez sol Demokrat Parti ile merkez sağ Forza İtalya arasındaki, bir çeşit savaş gibi gösteriliyordu ve kimse kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmiyordu. Ayrı bir sınıf olan emekçiler ve onların yaşam sorunlarıyla kimse ilgilenmedi ve hala ilgilenmiyor. Çıkar kavgası yapan farklı siyasi güçler, arada bir emekçileri koz olarak veya vurucu güç olarak kullanmak istiyor.

Bazı gerçekleri hatırlamada yarar var. Ekonomi "canlandı" iddiasının öne sürüldüğü dönemde emekçilerin çalışma ve yaşam şartları daha kötüye gitti. Bunun en basit örneği ölümcül iş kazalarındaki artış. Gazeteler, farklı siyasi parti liderlerinin açıklamaları ve Salvini ile Di Maio'nun duyuruları ve niyetleri hakkındaki yazılarla doluydu.

Ancak işçiler, inşaatlarda, fabrikalarda, kara ve demir yollarındaki iş kazaları sonucu öldü. Bu konuda bir sürü "güvenlik kültürü" yok yorumları yapılıyor olsa da esas sorun bu değil. Esas sorun, sermaye ile emek gücü arasındaki güç dengesinin gittikçe emeğin aleyhine bozulmasıdır.

Salvini ve Di Maio, bazı güç odaklarının Başkan Matarella'ya baskı yapıp onun Savona'nın ekonomi bakanı olmasına itiraz etmesini sağladıkları için tepki gösterip "halka" seslendiler. Ancak gerçek güç odakları bilindiği gibi büyük sermayenin toplum üzerinde uyguladıklarıdır.

Ancak bunları gerçekten gündeme getirmek, kapitalizmin iktidarını tartışmaktır. Ne Kuzey Ligası ne de Beş Yıldız böyle bir şeyi bir saniye bile aklından geçirmez. Tam aksine bu düzenin çok sıkı savunucuları. Bir sürü vaatte bulunup, kitlelerin göçmenlere ilişkin ön yargıların da sömürüsünü yapıp kullanıyorlar.

4 Mart seçimlerinden önce büyük burjuvazinin en ileri gelen sözcülerinin Demokrat Parti ve Forza İtalia koalisyonunu savunduğu bir gerçek. Ancak bu, Salvini ve Di Maio'nun kitleleri savunduğu olduğu anlamına kesinlikle gelmiyor. Sadece toplumda derin bir bunalım olduğunu ortaya koyuyor.

İktidardaki popülist partilerin iktidarda kalma süreleri; büyük sermayeye verecekleri hizmete, kitleleri aldatıp onları kandırarak burjuvazinin yalanlarını yutturabilmelerine bağlı. Burjuvazinin onlardan beklediği, kitlelere güzel laflar edip acı reçeteleri yutturmak ve tüm bunları, onlardan önce iktidar olan merkez soldan dahi sorunsuz şekilde, daha şık yapmaları.

Önümüzdeki aylarda farklı siyasi çevrelerin yöneticilerinin yurtseverlik duygularını kullanarak koşucaklarını duyacağız. Merkez solun eski bir bakanı olan Calendra şimdiden "Cumhuriyet Cephesi" oluşturduklarını duyurdu. Liga ve Beş Yıldız güçleri ise "Milli Hakimiyete" karşı yapılan saldırılara karşı gelmek için seferberlik başlatacaklarını duyurdular.

Bu yeni gırgır savaşında emekçiler bir taraf olmak zorunda değil. Bizi ilgilendiren savaş, sermayenin emekçilere karşı yürütmekte olduğu savaş. Bizim seferber olmamız gereken savaş, sermayeye karşı olan savaştır. l'İnternazionale (08.06.2018)

Suudi Arabistan
Emperyalizmin bir orta direğinin hevesleri (III)

Rejimin istikrarsızlığı

Kitleleri hedef alan ilk kemer sıkma kararları alındı. Artık kamuda çalışanlar da gaz, su ve elektrik faturalarının tümünü ödemek zorunda. Sınırlı olsa da, 2016'nın ilk üç ayında internet yoluyla yüksek faturalar protesto edildi. "2030 Görüşü" planına göre özel sektörde daha çok Suudi emekçi çalıştırılacak. Ancak bu yıllardan beri söyleniyor.

Göçmen işçilere karşı savaş yıllardır sürüyor ve zaten zor olan yaşam şartları daha da zorlaşıyor. Onlara kesilen cezalarla birlikte polis baskısı da artıyor. Ülkenin, bu çok sömürülen emekçilere ihtiyacı var ama aynı zamanda bu emekçiler, egemen sınıf için sürekli bir tehdit olarak görülüyor.

Ekonomik krizin büyümesinin sonuçları katlanıyor; bu durumda, rejimin muhalefete karşı feci bir diktatörlük uygulamasına, insanları falakaya yatırmasına ve kelle uçurma yöntemleri uygulamasına rağmen, kitlelerin ayaklanma olasılığı var. 2011'deki Arap Baharı isyanları döneminde o zamanın kralı Abdullah, isyanın Suudilere yayılmasını engellemek amacıyla belirli istisna sosyal kararlar almıştı: Ücretlere zam yapıldı, işsizlere işsizlik maaşı bağlandı.

İktidarın sorunları ekonomik sıkıntılarla sınırlı değil. İktidar çok gerici Sünni Vehhabi çevrelere dayanıyor; Şii çevreler onlarca yıldır buna karşı çıktığı için siyasi bir sorun oluşuyor. Şiiler, toplam nüfusun %10'unu oluşturuyor ve yoğunlukla ülkenin Doğu illerinde, yani Lahsa ve Katif bölgelerinde yaşıyor.

Bu bölgeler önemli, stratejik bölgeler çünkü Suudi Arabistan'ın doğal kaynakları buralarda. Şiiler en yoksullar olduğu gibi, kamu yönetiminde, orduda ve güvenlik güçlerinde de hiçbir yüksek mevkiye getirilmiyorlar. Petrol üretimini tekelinde bulunduran Aramco, %40 oranında Şii kökenli çalıştırıyor.

1980-81 yıllarındaki Katif ve Hüfuf isyanlarında ve Arap Baharında, Bahreyn'deki Şiileri desteklemek için yapılan yürüyüşlerle, Şiiler baş kaldırdı. Her defasında feci baskılara maruz kaldılar. Yine de isyan duyguları, küllerin altında yaşıyor.

Devletin zirvesindeki dengeler çok kırılgan ve her iktidar değişikliğinde sorun yaşanıyor. Muhammed Bin Selman, şu anda Kralın oğlu olduğundan, en azından babası sağ olduğu sürece, meşru bir desteğe sahip. Selman iktidarını güçlendirmek için bazı manevralar yaptı: Haziran 2017'de, önceki veliaht prens olan Muhammed Bin Nayef'i, 4-5 Ekim'de onlarca prensi, bakanı ve iş adamını yolsuzluk iddiasıyla tutuklattı. Ancak bunların yeterli olacağı kesin değil.

Şu anki veliaht prens, kadınların araba kullanma hakkı olması ve sinema salonlarının yeniden açılması gibi bazı kararlarla kendine modern görüntüsü vermeye çalışıyor. Buna rağmen, bu orta çağ krallığı kadınları baskı altında tutmaya devam ediyor -örneğin kadın eşi dışında birisiyle ilişkide olursa idam ediliyor- kitleler ahlak polisi baskısıyla ve fetva ile yönetiliyor ve en küçük özgürlük girişimi anında bastırılıyor. En küçük internet haberi yıllarca hapis cezasına sebebiyet verebiliyor ve hatta bazen kelle uçurularak idam kararına yol açıyor.

2014 yılında yayınlanan bir krallık kararı, terörizmi şu

şekilde tarif etti: "Kamu düzenini bozmayı… veya toplumun güvenliğini veya devletin devamlılığını… veya devletin şeref ve haysiyetini hedefleyen eylemler." Aynı yıl İçişleri Bakanlığı'nın yayınladığı bir karara göre, "ateizmi savunmak" ve "herhangi bir hareket, kurum, örgüt veya siyasi partiyi desteklemek, ona katılmak veya sempati duymak" terör suçudur. Rejim hiçbir muhalefete imkan tanımamak için korku salıyor.

Emperyalizmin ayrıcalıklı jandarması

Kendi kendilerini çok demokratik bulan ABD, İngiltere ve Fransa'yı, bu azılı diktatörlük rejimi hiç rahatsız etmiyor. Öyle ki 28 Ekim 2016'da Suudi Arabistan, Birleşmiş Milletler'in İnsan Hakları Komisyonu'na yeniden seçildi. Bölgede başka diktatörlükler de var ama Suudi Arabistan onların en fecisi. İsrail'den sonra, genel düzeyde ABD'nin, özel düzeyde daha çok ABD petrol şirketlerinin çıkarlarının en büyük savunucusu da Suudi Arabistan. Verdiği hizmetlerin listesi oldukça uzun.

Suudi Arabistan, 1950'li yıllarda Arap milliyetçiliği akımına ve Sovyetler Birliği'ne yaklaşan Nasır rejimi ve benzerlerine karşı bir set görevi üstlenmişti. 1970'li yıllarda, tıpkı İran Şah rejimi gibi, bölgede güvenlik direği görevi yaptı: ABD'nin, Suudi Krallığı için yaptığı askeri harcamalar 1970'te 16 milyon dolar iken 1972'de 312 milyon dolara tırmandı.

Suudi rejimi, 1991'de Körfez Savaşı esnasında, Irak'taki Saddam Hüseyin rejimine karşı destek verdi. Hatta Suudi dini liderleri (Ulema), ABD birliklerinin Kuveyt'e geçmeden önce Suudi topraklarında konuşlandırılmasına izin veren özel bir fetva bile yayınladı.

Suudi Arabistan ayrıca, 1980'li yıllarda Afganistan'daki Taliban'a mali destek vererek ABD'ye yardımcı oldu. Ancak Taliban, ABD'nin ümitlerini boşa çıkardı, çünkü onlar Sovyet askerlerinin, Afganistan'dan çekilmesinden sonra, 1988-1989 arasında, ülkedeki kargaşa ortamına çözüm getiremediler.

Talibanlar, Suudi ve Pakistan desteği olmadan bölgeye egemen olamazlardı. Aynı şekilde Suudi Arabistan'ın, Yemen'de sürdürdüğü savaş, ABD'li yöneticilerin onayı ve desteğiyle yapılıyor. Ancak Suudi rejiminin ABD'ye karşı gösterdiği bu sadakatin büyük bir bedeli var ve onu da Ortadoğu'daki kitleler ödüyor.

Yangın çıkarıp, yangın var diyenler

Yemen'deki savaş ortamında Husi milislere ek, yeni cihatçı milisler ortaya çıktı, var olanlar da güçlendi: Arap yarımadasındaki El Kaide (AQPA) ve İslam Devleti (IŞİD) gibileri. Kargaşa ortamından yararlanan El Kaide, ülkenin beşinci büyük kenti olan Mukelle'yi ele geçirdi. Yerli aşiretlerle ittifak kurup kentte bir yıl boyunca iktidarını sürdürdü.

Bu cihatçı hareket, ABD'nin İHA (insansız hava aracı) saldırılarından veya Trump'ın iktidara gelmesinden bu yana, özel askeri güçlerin düzenlediği saldırıların artmasıyla gerilemedi, durum bunun tam tersi. Yemen, yabancı cihatçılar için bir cephe gerisi üssüne dönüşebilir.

Eğer savaş devam edip daha da büyürse, tam aksine Yemen'deki cihatçılar burayı terk edip tüm bölgeye ve hatta daha uzaklara yayılabilir. Tıpkı Libya'da emperyalist güçlerin yaptığı müdahaleden sonra yaşandığı gibi.

Yemen'in kargaşaya sürüklenmesi, en yoksullardan biri olan bu ülkede yoksulluğun giderek daha da artması, bombardımanlar ve tüm bu ortamın yarattığı umutsuzluk, ülkeyi daha derin bataklığa sürükleyip milisler için çok güzel bir ortam yaratabilir. Böyle bir gelişme daha önce Irak'ta, Suriye'de ve başkalarında önceden yaşanmıştı.

Emperyalistlerin başlattığı yangın, yerli iş birlikçilerinin başlattığı yangınlarla birleşerek tüm bölgeye yayılıyor. Emperyalist güçler, bölgede ekonomik ve sosyal egemenliklerini sürdürebilmek için kanlı bir diktatörlüğü kullanıyor. Bu da bölgeyi, bütünüyle bir barbarlığa sürüklüyor. LDC, No 189 (04.01.2018)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

50'inci yılında Mayıs-Haziran 1968

1968 yılı birçok ülkeyi sarsan öğrenci ayaklanmaları, Paris merkezindeki barikatlar, "cinsel devrim", üniversitelerde ve eğitimde yapılan reformlar, gelenek ve göreneklerdeki değişimlerle bilinir.

1968 Baharı o kadar çok olaylara, öyle bir fikir kaynamasına sahne oldu ki, sadece bazılarıyla sınırlı kalıp anmak hatalı olur. Bu konuda daha geniş bilgi, Versus yayınlarında çıkan "Mayıs-Haziran 68" kitabında bulunuyor. Yine de şunun altını çizmek zorundayız: 1968 Mayıs-Haziran eylemlerinin işçi sınıfı içinde en fazla yankı bulduğu ülke Fransa olmuştu. Fransa'da haftalarca süren genel grev yaşandı.

Fransa'da genel grev

Mayıs ayından önce de gençlik arasında belirli kıpırdamalar olmuştu. Ancak esas dönüm noktası 10 Mayıs'ta, Paris'teki gençlik eylemlerine karşı polisin uyguladığı şiddet, sokaklarda, cafelerde, kısacası her yerde konuşulması oldu. Sendika yöneticileri, öğrenci temsilcileri ile görüşüp ortak bir eylem düzenlemek zorunda kaldı.

13 Mayıs'taki genel greve ve eylemlere kitlesel katılım oldu. Milyonlarca emekçi, ülke çapında örgütlenen yürüyüşlere katıldı. En çok atılın şiarlardan biri "bu daha başlangıç, mücadeleye devam" idi.

13 Mayısın hemen ardından bazı fabrikalardan işçiler, üretimi durdurup grevlere, eylemlere başladı. Grevlerin diğer fabrikalara yayılma eğilimini gören Fransız Komünist Partisi ve onun etkisi altındaki CGT sendikası, Haziran 1936 fabrika işgallerinde olduğu gibi, denetimin ellerinden kaçmasını engellemek için hemen seferber oldu.

17 Mayıs itibarıyla CGT bütün fabrikalarda grevi kendi denetimi altında tüm fabrikalara yaydı ve komiteler kurarak eylemdeki öğrenciler ile fabrikalardaki işçiler arasında bağ kurma olanaklarını engelledi.

Özellikle, fabrikalarda grev başlatıp işçileri evlerine göndererek, fabrika kapılarını kapatıp sendika temsilcilerinden ve Komünist Parti taraftarlarından oluşan komiteler oluşturup fabrikalarda eylemdeki işçilerin kendi öz örgütlerini kurmalarını engellemek için tedbirler aldılar.

Eylemlerin doruk noktasına çıktığı günlerde ülke çapındaki grevci işçi sayısı 10 milyonu aşmıştı. Yani 1936'daki grevci işçi sayısının üç katına çıkmıştı. Grev sadece büyük fabrikalarla sınırlı kalmadı. Küçük işyerlerine ve çok farklı iş kollarına da yayıldı. Artık tüm ülkede güç dengesi, işçi sınıfın leyhine değişmişti.

Ancak işçi sınıfının ortaya çıkan bu yeni durumu kendi çıkarları için sonuna kadar götürecek bir önderliği olmadığından, kesinlikle bir işçi sınıfı devrimi istemeyen, CGT ve Komünist Parti fiilen önderlik konumundaydı.

CGT yönetimi, Fransız burjuvazisiyle anlaşarak grevi bitirdi

Genel grev sürerken bir hükümet sözcüsü, 22 Mayıs'ta gizlice CGT yöneticileriyle görüşerek emekçilere belirli kırıntılar verip grevi bitirerek iş başı yapma pazarlıklarına başladı.

Haziran ayı başında, bazı kırıntılar alan CGT yöneticileri, hükümet temsilcileriyle birlikte tüm güçlerini seferber ederek işçi sınıfının mücadeleyi yarı yolda bırakıp iş başı yapmasını sağladılar.

Kazanılan haklar daha çok ücret zammına ilişkindi. Ancak burjuvazi, sonraki yıllarda bu zammı enflasyonu devreye sokarak geri aldı.

Mayıs-Haziran olaylarının benzerini işçi sınıfı Türkiye'de veya başka bir ülkede yaşayabilir. İşte bu nedenle işçi sınıfı devrimcileri geçmişten ders alıp şimdiden gereken hazırlıkları yapmalı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.